

За теперішнього стану економіки України банки повинні перейняти практику, яка показала себе ефективною в інших країнах. Основною перевагою інвестиційних банків є те, що вони набагато менші від комерційних банків і відповідно не потребують великої кількості ресурсів. Інвестиційні банки України на сучасному етапі мали б займатися реструктуризацією підприємств і розміщенням їх цінних паперів. Реструктурування приватизованих підприємств відіграє важливу роль у формуванні фінансово-грошового капіталу, підвищуючи їх інвестиційні можливості. Залучити капітал для розвитку інвестиційної діяльності в Україні можливо за допомогою міжнародних облігацій на міжнародних ринках. Для успішного розміщення єврооблігаційних позик треба створити інвестиційно-банківські консорціуми.

Для українських інвестиційних банків джерелами ресурсної бази можуть стати дохід від випуску власних облігацій та міжбанківські кредити. Проблему нестачі фінансових інвестицій можливо було б вирішити за рахунок інвестицій з боку держави в ці облігації на початковій стадії та подальшого заохочення до інвестицій кредитних установ та населення. Інвестиційні банки України могли б направити свою діяльність за такими напрямками як: реструктурування підприємств для найефективнішого функціонування інвестиційних банків на ринку, розміщення цінних паперів реструктуризованих підприємств та розміщення єврооблігаційних позик. З метою виконання цих заходів інвестиційні банки мають об'єднуватися в консорціуми та залучати до цих консорціумів великі іноземні інвестиційні банки.

*Колесник П.
НТУ «ХП»*

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО СТАНОВИЩА УКРАЇНИ

На сьогоднішній день економіка України залишається у вкрай скрутному становищі. Окрім подолання наслідків планово-розподільчої системи господарювання, існує ще низка проблем, які потребують вирішення. Недосконалість механізмів здійснення економічних процесів дає негативні наслідки й на інші сфери: політичну, соціальну і так далі.

В умовах глобалізації в Україні є всі стартові ресурси для того, щоб успішно інтегруватися в загальносвітові процеси. Адже наша держава має потужний інтелектуальний та науково-технологічний потенціал, висококваліфіковану робочу силу, що є ключовим аспектом у системі сучасного виробництва. Але, на жаль, висококваліфіковані спеціалісти покидають терени рідного дому у пошуках кращої долі за кордоном та в більшості випадків вже не повертаються на Україну.

Ефективна модернізація економіки України в умовах глобалізації можлива лише за умови створення адекватно-функціонуючої інфраструктури, конкурентного середовища, відповідних інституційних форм та законодавчого забезпечення. Насамперед, мається на увазі формування адаптованих до умов економічної модернізації фінансової, податкової, банківської систем, адміністративно-правових

структур на всіх рівнях державного й економічного управління.

Валютна, податкова, інвестиційна, фінансова та грошово-кредитна політика запускають механізм економічної модернізації, який потребує якісного та радикального поліпшення макроекономічного положення. Посилаючись на досвід країн з розвинутою економікою, слід посилити роль грошово-кредитної та валютної політики на провідні галузі національного виробництва.

З цього постає цілком правильне запитання: яку модель економічної політики слід обрати для прискорення модернізаційних процесів в Україні? Нинішній варіант помірковано-консервативної економічної політики в деякій мірі забезпечує мінімальну соціально-економічну рівновагу та певну стабільність. Але чи буде ця стабільність залишатися в умовах сучасного соціально-політичного становища? На це запитання можна дати відповідь тільки з часом.

Марута Д.
НТУ «ХП»

ВПЛИВ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВ

В умовах сучасної економіки, її динамічності, конкуренції, що зростає між підприємствами, значних темпів змін у технологіях, підприємства повинні самостійно формувати свою інноваційну політику й визначати способи її ефективної реалізації. Теоретичним основам формування та реалізації інноваційної політики приділяли увагу багато вчених, зокрема: О. Лапко, А.А. Ступна, В.І. Ландик, О. Притикіна, О.І. Дацій, О. Щипанова, Л.В. Білотор, М. Якубовський та ін. Вони сформувавши базові теоретичні положення сутності, структури, механізму реалізації інноваційної політики держави на сучасному етапі розвитку, запропонували критерії оцінки її ефективності. Так, О.І. Дацій зосереджує увагу на ефективності інноваційної діяльності, А.А. Ступна вказує на сучасні особливості реалізації інноваційної діяльності в Україні, В.І. Ландик розглядає проблеми формування інноваційної стратегії підприємства та узагальнює досвід їх вирішення, Л.В. Білотор концентровано викладає методологічні підходи щодо формування інноваційної продукції. Отже, на нашу думку, необхідно висвітлення питань щодо інноваційної політики на рівні країни, регіону, підприємства.

Система державного регулювання інноваційної діяльності існує саме для вирішення питань, які пов'язані з визначенням форм стратегічного управління для здійснення інноваційної діяльності підприємств, при умові найбільш повного використання виробничого потенціалу і підвищення їх конкурентоспроможності. Серед складових інноваційної інфраструктури виділяють: регіони науки, технополіси, міста високих технологій (HiTechCity), дослідницькі, технологічні, промислові, аграрні технопарки, науково-технічні альянси, інноваційні центри, бізнес – інкубатори (інноваційні та технологічні), спеціальні економічні зони та інші.